

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΤΟ ΑΝΤΙΦΑΡΜΑΚΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ἡ ὥρα τρεῖς κ' ἐγὼ ἀκόμη ἔτρεχα ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν τῶν φίλων μου καὶ ἀπεχαιρέτων αὐτοὺς ἐν βίᾳ, διότι, τὴν τετάρτην ἀκριβῶς, ἀνεχώρει τὸ ἀτμόπλοιον. Ἄν θέλετε νὰ μάθετε διατὶ ἔφευγον καὶ ποῦ ἐπήγαινον, δὲν δυσκολεύομαι διόλου νὰ σᾶς τὸ εἶπω.

Ἐἶχον τὴν ἐστεμμένην βλακείαν ν' ἀγαπήσω καὶ τὴν μεγαλειτέρην κουταμάραν νὰ νομίζω ὅτι ἀντηγαπώμην. Ἐπίστευσα καὶ ἔπαθα... ὅ,τι συνήθως παθαίνουν οἱ ἄνδρες ἀπὸ τὰς γυναῖκας εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

Μετὰ πενταετῆ ἀπολαυστικωτάτην καὶ εὐτυχεστάτην ἀγάπην, ἐπῆρα τὰ παπούτσι κ' τὸ χέρι (γὰρ νὰ μὴ τὰ λυώσω, ἐννοεῖται) καὶ τὰ πρύμνησα γιὰ τὴν Αἴγυπτον, ἀναθεματίζων τὴν ὥρα καὶ τὴν στιγμήν ποῦ γνώρισα μὴ γυναῖκα σάν κ' αὐτήν, ποῦ μ' ἀγαποῦσε τόσο πολὺ, ποῦ ἄλλη δὲν ἀγάπησε ποτὲ ὅπως αὐτή. Ἔτσι τοῦλάχιστον μοῦ ἔλεγε. Τὴν ἀναθεματίζα, μὰ δὲν ἔμποροῦσα καὶ νὰ τὴν ξεχάσω· ὑπέφερα πολὺ, τόσο πολὺ, ποῦ ἔνομιζα πῶς θὰ πεθάνω. Ἐδιάβαζα ἔς τὸ βαπόρι τὰ γράμματα ποῦ μοῦ εἶχε στείλει ἔς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀγάπης μας, τὰ τόσα αἰσθήματα ποῦ μοῦ ἔγραφε, τὴν τόση ἀγάπη καὶ λατρεία ποῦ μοῦ δειχνε, ποῦ μοῦ ἔλεγε, πῶς ἄμα δὲν μὲ ἰδῆ μὴ στιγμήν θὰ πεθάνῃ

διάβαζα ὅλα αὐτὰ κ' ἀνεστέναζα· μὰ θυμούμου καὶ τὰ λόγια ποῦ μοῦ ἔπε τῶρα τελευταῖα, δηλαδὴ πῶς ἡ παλῆ ἀγάπη σβύνει μὲ μὴ καινούρια, μοῦ διάβαζε κ' ἔλεγε τακτικά πῶς ἔχει δίκαιον ἐκεῖνος ποῦ ἔγραφε πρὸ καιροῦ στὴν «Οἰκογένειαν» τό :

«Ῥώτησα τὴν ἀγάπην μου, τί γιαιτρικὸ νὰ κάνω
«Γιὰ τὴν φωτιὰ ποῦ μ' ἄναψε, νὰ ἰδῶ τί θ' ἀπαντήσῃ
«Κ' ἐκείνη μ' εὐχαρίστησε καὶ μὲ τὸ πάρα πάνω :
«Μοῦ ἔπε ν' ἀνάψῃ ἄλλη φωτιὰ τὴν πρώτην νὰ μοῦ σβύσῃ»

καὶ μοῦ λεγε πῶς καλὸ ἦταν νὰ τὸ κάναμε καὶ μεις· θυμώμου ὅλα αὐτὰ καὶ ἀνεστέναζα καὶ πάλι.

Τάχα ποῦ νᾶναι ἀλήθεια ; τὸ πρῶτο ποῦ μοῦ ἔγραφε, πῶς : ἄμα δὲν μὲ ἰδῆ μὴ στιγμήν πεθαίνει, ἢ τὸ δεύτερο ; ποῦ μοῦπε δηλαδὴ :
«πῶς θὰ τὰ φτιάσῃ μ' ἄλλοτε γιὰ νὰ ξεχάτῃ ἐμένα ;»
Ἐγὼ ὅμως νομίζω πῶς καὶ τὰ δύο εἶναι ψέμματα, ἀφοῦ καὶ τὰ δύο μοῦ τὰ εἶπεν αὐτή. Αὐτὴ ποῦ καὶ ψέμματα ὑπόσχεται καὶ ψέμματα ὀρκίζεται καὶ ἑστὰ ἰερώτερα τῆς ἀκόμης.

Ἐπειδὴ ὅμως γιὰ ἔμένα τὸ πρῶτο δὲν ἦτο συμφέρον νὰ τὸ πάθω, ἐπροτίμησα νὰ ἐπιχειρήσω τὸ δεύτερον· δὲν ἔμπορεσα ὅμως νὰ τὸ κατορθώσω. Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα νὰ ξενητευθῶ κ' ἔτσι ἄμα ἀλληλοχανόμαστε, θάβλεπα ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο θὰ πέθαινε ἢ...

Τ' ἀπεφάσισα ἑστὰς 12 τὸ μεσημέρι, (ἐν

«Αθήναις), 'ς τὰς τέσσαρας ἡμουν 'ς τὸν Πειραιᾶ, ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, τὸ ὅποιον ἐφευγε δι' Αἰγυπτον. Θὰ φύγω, εἶπα, κι' ἄς . . . ἄς ἀγαπήσω κι' ἄλλη, μακάρι!

Πρῶτο πρῶτο ποῦ εἶδα 'ς τὸ βαπόρι, ἦτο μία χήρα ἔως 23 ἐτῶν, ἥτις ἀκουμισμένη 'ς τὰ θωράκια τοῦ πλοίου ἀποχαιρετοῦσε τινὰ, ἐπὶ λέμβου ἀπομεμακρυσμένης τοῦ ἀτμοπλοίου, τὸν παρήγορον ἴσως τῆς χρείας τῆς.

Ἦτο πολὺ νόστιμη, ἀλλὰ δὲν τῆς ἐπήγαιναν τὰ μαῦρα, πρᾶγμα τὸ ὅποιον κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου, ἀφοῦ προηγουμένως ἐγνωρίστημεν καὶ εἶπομεν πολλὰ ἰδιαίτερα, τῆς τὸ εἶπα καὶ μάλιστα τῆς ἐπρότεινα, ἂν θέλῃ νὰ τὴν βοηθήσω νὰ τ' ἀλλάξῃ μὲ ὅ,τι δῆποτε ἄλλο χρῶμα θέλει. Τῆς τῶπα 'ς τὰ φέμματα, μὰ αὐτὴ τὸ 'πίστευσε, καὶ μοῦ εἶπε πῶς ὅσο θὰ εἶναι 'ς τὸ σπίτι μαζὶ μου, θὰ φορῇ τὰ ἄσπρα τῆς, μὰ ἔξω θὰ φορῇ μαῦρα, διότι ὁ μακαρίτης μόλις τρεῖς ἑβδομάδες εἶχε ποῦ ἐμακαρίτευσε καὶ τὸν . . . λυπάται ἀκόμα. Τὸ παρεδέχθη καὶ, μὰ τὸν Θεόν, ἔτσι ἔγινε γιὰ 'λίγαις ἡμέραις' ἔπειτα ὅμως . . . ἔπειτα . . .

«ὦ! πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροὶ 'ς τὸν κόσμον ἐδῶ κάτω...» Ὁμολογῶ ὅτι ἡ παλιὰ μου ἐρωμένη εἶναι γιατρός φοβερός· γιατί ἔκανα τὸ γιαιτρικὸ ποῦ μοῦ εἶπε καὶ σὲ 15 ἡμέραις, ἐγὼ μὲν, εὐρισκόμενος 'ς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς καινούριας, 'ξέχασα τὴν παλιὰ(ς), ἡ δὲ ὠραία μου χήρα, μοῦ ὠρρίζετο (πάλιν ὄρροι!), ὅτι κάλλιο εἶχε νὰ πεθάνῃ χίλιαις φοραὶς παρά νὰ ξαναφορέσῃ μαῦρα, ἔστω . . . καὶ γιὰ μένα.

Ἀλεξάνδρεια 18 7βρίου 1893

Δ"Αλ

Η ΠΛΟΥΜΙΣΤΗ ΚΟΤΟΥΛΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Τὰ κοκόρια τῆς γειτονιάς ἕνα μὲ τᾶλλο ἐλάλησαν. Θὰ πέρασαν τὰ μεσάνυχτα καὶ ἡ Σταυρούλα δὲν ὑπνώσε ἀκόμα. Τὸ δειλὸ φεγγαράκι, ἡ συντροφιά τῆς, τὴν ἄφησε καὶ 'χάθηκε στὴν πίσω πλάτη τοῦ σπιτιοῦ. Κατέβη λοιπὸν κ' ἐκείνη ἡσυχά-ἡσυχά στὸν κῆπο καὶ ἐκάθησε σὲ μιὰ πέτρα, κοντὰ στὴ φράχτη. Ἐκεῖ εἶπε, νὰ καθήσῃ ὡς ποῦ νὰ ξημερώτῃ γιὰ νὰ πάῃ πάλι, στοὺς τρύγους. Τοῦλάχιστον θὰ τὸν ἔβλεπε, κι' ἄς μὴ τῆς μιλοῦσε! Ἄλλως τε, μήπως τῆς ὠρρίσθη ποτὲ ἀγχιπὴν καὶ ἐπάτησε τὴν ὑπόσχέσι του. Μάλιστα ὁ Ἀντώνης εἶχε καὶ περιουσία καὶ θὰ εὐρίσκε ἄλλη νύφη μὲ πολλὰ προίκα. Ἄλλ' ἀπὸ τὴν χοντρο-Ἀννιώ, τί ζήλεψε; Καὶ μαζὶ μὲ τὰ δάκρυα τῆς ἤλθε

καὶ ὕπνος καὶ ἀποκοιμήθηκε ἀκουμισμένη στὴ φράχτη. Χρυσὸ κι' εὐχάριστο τῆς ἦλθε ὄνειρο: Ἡ πλουμιστὴ κοτούλα τῆς, ποῦ τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ προτιήτερα, χωρὶς νὰ τῆς βιάσῃ καθόλου πάθος, διατί δὲν λυπήθηκε γιὰ τὴν ἐξαφάνισί τῆς — ἄμα εἶχε τὰ δικά τῆς βίσανα ἢ Σταυρούλα — ἐρχότανε μὲ μεγάλο συμπθεριὸ ἀπὸ κότες καὶ πετεινοὺς καὶ ἐκρατοῦσε στὰ φτερά τῆς ἕνα μαλακμακτενίον δίσκο καὶ μέσα στὸ δίσκο ἦτανε ἕνα μεταξωτὸ μαντήλι καὶ στῆς δύο ἄκρας τοῦ μαντηλιοῦ ἦσαν δεμέναι δύο δαχτυλίδια. Ὁνειρο ὀλοράνερο. Ἐξέφρα κατὶ πέφτει στὴν ποδιά τῆς. Ἐυπνάει μὲ τρόπο, τρίβει τὰ μάτια τῆς καὶ βάνει φωνή: «Καλὲ, ἡ κοτούλα μὰς ἢ πλουμιστὴ. Ἀλήθεια εἶνε; ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μοῦ ἔπεσε;» Καὶ τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μὲ τρελλὴ χαρὰ: Ἐξέχασε τὰ βίσανά τῆς τότε. . .

✱

«Σταυρούλα μου... ἐδῶ εἶται» ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ σιγανὴ πῆγε ἀπὸ τὴ φράχτη. Τὴν ἐγνώριζε 'κείνη τὴν φωνή Ἦταν τοῦ καλοῦ τῆς. . . τοῦ Ἀντώνη, κι' ἀπόμεινε ἀλαλη. Μὰ σὰν τῆς ξαναμίλησε 'κείνος, ἐπῆγε κοντὰ στὴ φράχτη μὲ τὴν κοτούλα τῆς στὴν ἀγκαλιὰ: «Καὶ δὲν μοῦ λές: Τί κατάλαβες ποῦ μ' ἔκαμες τόσο πολὺ νὰ κλάψω;» τοῦ εἶπε μὲ συστολή· γιατί πρώτη φορὰ μιλοῦσαν οἱ δύο μονάχοι «Δὲν μ' ἀπαράτησες τὸ λοιπὸν;» — «Ἐγὼ νὰ σὲ παραιτήσω Σταυρούλα μου; Κάλλιο νὰ μὲ κάψῃ ἀστραπή. Χωρατὰ τὸ ἔκανα καὶ δὲν σοῦ μιλοῦσα γιὰ νὰ ἰδῶ τί θὰ κάνης. Σοῦ ἔκλεψα καὶ τὴν κοτούλα σου γιὰ νὰ πεισμώσης, μὰ, εἶδες, ἦλθα τώρκα καὶ τὴν ἔρριξα στὸν κῆπό σου γιὰ νὰ τὴν βρῆς τὸ πρωί. Ποῦ νὰ ζεῖρω πῶς θὰ πέτῃ στὴν ἀγκαλιὰ σου» — «Καὶ τὴν Κυριακὴν ἀρραβωνιάζεσαι μὲ τὴν Ἀννιώ» εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή ἡ Σταυρούλα. «Ἐγὼ μ' αὐτὴ τὴν βωιδούρω. Μὲ γλυκομυκτιάζου καὶ αὐτὴ καὶ ἡ μάνα τῆς μὰ . . . δὲν εἶμι γιὰ τὰ δόντια τους». Ἐπέταξ' ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς ἡ Σταυρούλα καὶ ἡ κοτούλα ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς. Κάνει νὰ φυλαχθῇ καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ τὴν ἐπάτησε. . . Ἐβγαλε ἡ πλουμιστὴ τῆς φωνὲς καὶ ἔτρεξε κουτσαίνοντας στὴν ἄλλη μεριά τοῦ κήπου. . . Ὁ νελεῖ-πετεινὸς καὶ ἡ ἄλλες δύο κότες ἐξαφνίστηκαν στὴν κούρνια τους καὶ ἄρχισαν μεγάλα κακαρίσματα.

✱

«Κλέφτες! Κλέφτες! Κλέφτεεεε!» καὶ πέτρες ἀμέτρητες ἐπήγαιναν στὰ στραβά κατὰ τὴν φράχτη. «Μάνα, μάνα μου μὴ φρίζῃ ὁ κόσμος, ἐγὼ εἶμαι. . . μὴ φωνάζης, εἶπε σιγὰ ἡ Σταυρούλα, ὅταν ὁ Ἀντώνης εἶχε φύγει πλέον

«Ἐσοῦ 'σαι; Τί διάβολο κάνεις στὸ κῆπο μεσάνυχτα;» Μπερδεύτηκε λίγο ἡ Σταυρούλα, μὰ στὴ στιγμὴ ἀποκρίθηκε «Ἐψάξα καὶ ἦρα τὴν πλουμιστὴ κοτούλα μὰς, μέσα στὴ φράχτη» Τὴν ἦρες; τὴν ἦρες; ποῦ εἶνέ τιν; καὶ ἔτρεξεν ἡ θειά Κοντούλω, μισόγυμνη, στὸν κῆπο καὶ τὴν ἐζήτησαν, μὰ τὴν ἦραν λίγο παρέκει ψόφια. . . Ἐνα λιθάρι τὴν πῆρε καὶ τὴν ἄφησε στὸν τόπο. Δάκρυα τῆς ἦρθαν τῆς θειά-Κοντούλως. Τὴν πῆρε στὸ χέρι τῆς καὶ τὴν ἀπόσφαξε, μὰ ἔβγαλε λιγάκι μόνον αἷμα. . . Κρίμα! Κρίμα! ἔλεγε καὶ μόνον ὅταν ἔπεσε νὰ ξανακοιμηθῇ μὲ τὴν κόρη τῆς, ἐνθυμήθη νὰ 'ρωτήσῃ. . . «Σταυρούλα. Ἐ! Κοιμήθηκες; Σάμπως εἶδα δύο ἀνθρώπους στὴ φράχτη καὶ μοῦ φάνηκαν σὰν φουστανελλάδες;» — «Θὰ ἦταν ὁ ἴσκιος μου» ἀποκρίθηκε αὐτὴ μὲ φωνὴ μισοσδυμένη, καὶ ἡ θειά Κοντούλω εὐθὺς ἐγύρισε στ' ἄλλο πλευρὸ καὶ ἄρχισε νὰ ροχαλίζῃ ἀμέριμνα. . .

✱

Τὴν χαραυγούλα ἐξύπνησε, πῆρε τὸ κοφινάκι τῆς καὶ σὰν προσπέρασαν ἢ ἄλλες τρυγήτραις, ἐξέκρινε ὀλομόναχη γιὰ τὰμπέλια ἢ Σταυρούλα. Εἶχε τὸν λόγο τῆς καί. . . Νὰ! Πίσω ἀπὸ τῆς λιγαριῆς τοῦ βουνοῦ ἀκουσε τὴν γλυκεῖα φωνὴ τοῦ Ἀντώνη τῆς:

Τὰ μυγδαλοτσακίσματα

Στὰ στέλνω χαιρετίσματα.

Καὶ ἄμα τὴν εἶδε ὁ Ἀντώνης ἔπαψε τὸ τραγοῦδι, ἐκοντοστάθηκε, ἔκοψε λίγα ἀγριολούλουδα καὶ μὲ τρόπο τὰ ἔρριξε στὸ καλαθάκι τῆς καὶ μὲ μιὰ καλημέρα κι' ἕνα χαμόγελο, ἐκείνη ἐμάζεψε τὰ λουλουδάκια, τὰ ἔδεσε μὲ μιὰ κλωστή καὶ τὰ ἔκρυψε στὸν κόρφο τῆς καὶ ὕστερα, ἔτρεξε μὲ χαρὰ στ' ἀμπέλια καὶ ἀκουγε ἀπὸ μακριὰ τὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης τοῦ καλοῦ τῆς. Εἶπε, ὅταν ἔφθασε «καλημέρα» στὰ κορίτσια, μὰ καμμιά δὲν τῆς ἐμίλησε. Ἐκυτάζοντο μόνον καὶ γελοῦσαν Δὲν ἔβαλε κακὸ μὲ τὸν νοῦ τῆς καὶ ἄρχισε νὰ κόβῃ σταφύλια κοντὰ στὴν φιλενάδα τῆς τὴν Ἀννιώ. Τότε ἡ κυρὰ τ' ἀμπελιοῦ τὴν ἐπλησίασε μὲ θυμὸ καὶ εἶπε: «Τί ὦρα εἶνε τώρκα ποῦ μοῦ ἦρθες ἀκαμάτρα! Ποῦ σ' ἄφιναν τῆς νύκτας τά... γιὰ νὰ ζυπνήσης γρήγορα. Ἐλα φύγε ἀπὸ δῶ. . .» Ἐγύρισε ἡ δόλια Σταυρούλα νὰ ἰδῇ τὴν Ἀννιώ, μὰ κι' ἐκείνη τῆς ἔκανε μούτρα. Ἐνόησε τί τρέχει καὶ ἔφυγε. Ὅσες τὴν ἀπάντησαν στὸ δρόμο τὴν ἐδειχναν καὶ γελοῦσαν Ὅλος ὁ κόσμος τὸ εἶξευρε. Συμφορὰ τῆς! Μερικοὶ τὴν εἶδαν νὰ φέρῃ εἰκοσι φορὲς τὸ μαντήλι στὰ μάτια τῆς.

✱

«Ἐ! Κυρὰ Κοντούλω! Τὰ βλέπεις; Δὲν στάλεγα ἐγὼ; Τῆς κόρης σου τὰ καμώματα δὲν μ' ἄρέσανε. Κτύπα τὸ κεφάλι σου τώρκα! Ἐέρεις τί λέει ὁ κόσμος; Νὰ!» καὶ μαζὶ μὲ τὸ «νὰ» ἔφερε τὰ σουφρωμένα δάκτυλα στὰ πινασμένα τζουλούφια τῆς ἢ Γρηᾶ-Δεσποίνω ἢ μάννα τῆς Ἀννιώ. — «Παναγιὰ μου μεγαλόχαρη τί νᾶνε;» καὶ σταυροκοπήθηκε ἡ θειά Κοντούλω. «Καὶ τί ἄλλο θές νᾶνε; Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτε, οὔτε λέω ποτὲ γιὰ τὸν γείτονά μου, καὶ μάλιστα γιὰ σένα Κοντούλω μου, μὰ ὁ ἄλλος κόσμος δὲν μοῦ μοιάζει καὶ ὑποστηρίζουν πῶς ἡ κόρη σου μπάζει κάθε νύχτα στὸ σπίτι σου τὸν Ἀντώνη τῆς κυρὰ-Δημάκαινας καὶ ὅτι τὸ βράδυ ἐσοῦ τοὺς ἐπικες κι' ἐφώναζες: κλέφτες—κλέφτες!» — «Μπᾶ, Χριστὲ καὶ Παναγιὰ! Νὰ, τί ἔτρεξε κυρὰ Δεσποίνω» καὶ τῆς διηγήθηκε τὸ πρᾶμμα ὅπως ἐκείνη τὸ κατάλαβε. . . «Καλὲ τί ἴσκιος καὶ ξείσκιος μοῦ λές, εἶπε, γελώντας, ἡ Δεσποίνω. Ἡ Ἀννιώ μου μὲ τὰ μάτια τῆς εἶδε τὸν Ἀντώνη ποῦ πηδοῦσε τὴν φράχτη σου. Πράμματα χεροπιαστά! Ἡ θειά Κοντούλω, μπερδεύτηκε κι' ἀπόμεινε ἀλαλη. Καὶ τὴ στιγμὴ ποῦ κατέβαινε τὴ σκάλα ἢ γειτόνισσά τῆς, ἔμπαινε στὴν αὐλὴ, κλαυμένη, ἡ Σταυρούλα «Νάτην κ' ἢ προκομμένη σου, ἐμουρμούρισε ἢ κακόγρηκα. Κυρὰ-Κοντούλω μάζεψε λιθάρια γιὰ νὰ φυλάξῃς τὴν κοτούλα τῆς σάλας σου, γιατί τὸ πουλάκι θὰ πετάξῃ καὶ γρήγορα θ' ἀποκτήσης κ' ἐγγονάκια» καὶ χα-χα-χά! γελοῦσε ἢ μάννα τῆς φιλενάδας τῆς Σταυρούλας. . .

✱

«Μωρ-ξεμυαλισμένη, ἂν σὲ ἰδῶ ἀπὸ τώρκα κ' ἐμπρός νὰ κυττάξῃς ἐκείνον τὸν χάχα τῆς Δημάκαινας κι' ἂν ἀκούσω ὅτι ἔβγαλες τὸ πόδι σου ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλόπορτα, θὰ σοῦ κόψω τ' αὐτιά καὶ θὰ στὰ ψῆσω νὰ τὰ φᾶς» εἶπε ἡ μάννα στὴν κόρη καὶ τὴν ἐπλευρομέτρησε μὲ τὴν ρόκα τῆς. Τῆς Σταυρούλας τὰ δάκρυα ἐστέρεψαν πλέον, κι' ἀφοῦ ἀνέβη στὴ σκάλα, ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς καὶ ἔβαλε τὰ ἀγριολούλουδα τοῦ Ἀντώνη στὸ εἰκόνισμα. Πάει πλέον. . . Στὸ ἐξῆς δὲν θὰ ἔβλεπε τὸν καλὸ τῆς, οὔτε στὴ βρούσι θὰ τὸν ἀπαντοῦσε, γιατί δὲν θὰ πῆγαινε. . . Ὅλος ὁ κόσμος εἶχε νὰ κάνῃ μὲ τ' ὄνομά τῆς, ἢ φιλενάδες τῆς δὲν θὰ τὴν καταδέχονται, ἢ γρηῆς θὰ τὴν βρίζουν κι' ἂν τὸ μᾶθη ἢ Δημάκαινα, θὰ τὴν ἀρτίσῃ μὲ τὰ λιθάρια. Κι' ὁ Ἀντώνης. . . τί θὰ κάμῃ πλέον; Θέλει καὶ δὲν θέλει θὰ τὴν ξεχάσῃ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ κόσμου κι' ἀπὸ τὴν ντροπή. Καὶ ἐνῶ ἡ Σταυρούλα ἐσυλλογιζότανε αὐτὰ, ἡ Δεσποίνω ἐπῆγε στὸ σπίτι τῆς μητέρας τοῦ Ἀντώνη. «Κυρὰ-Δημάκαινά μου. Τὸ καὶ τό! Καὶ ἄρχισε τὴν ἴδια δι-

ήγησι, ὅπως τὰ λέει ὁ κόσμος καὶ στὸ τέλος ἐπρόσθεσε. «Καὶ θὰ παραδεχτῆς τοῦ λόγου σου νὰ ξεμυλίσῃ τὸ παιδί σου ἕνα βρωμοκόριτσο ποῦ τὴν ξέρομε ἀπὸ πρῶτα τῆ διαγωγή του; Τῆς παλαιο-διακονίαν τὴν κόρη; Θεὸς φυλάξοι! Ἐγὼ σ' ἀγαπάω κυρὰ Δημάκαινα καὶ θέλω πάντα τὸ καλὸ τοῦ σπιτιοῦ σου. Τί τάχα; Δὲν μπερδεῖ νὰ βρεθῆ ἡ στή γειτονιά ἕνα κορίτσι ἄξιο γιὰ τὸν Ἀντώνη σου;» Ἡ Δημάκαινα ἐκούνησε τὸ κεφάλι μὲ θυμὸ, ἐπῆρε τὴ ρόκα τῆς καὶ ἐκίνησε γιὰ τὸ σπιτί τῆς Κοντύλως μουρμουρίζοντας. Καὶ ἡ κυρὰ-Δεσποίνω ἐτριψε τὰ χέρια τῆς ἀπὸ χαρὰ καὶ εἶπε τὰ νέα τῆς περασμένης νύχτας ἔς τὸ γύφτο καὶ ἔς τὸ μυλωνά...

Ἐσκύλιαζε ἡ θεῖα Κοντύλω ἀπὸ τὴν ὀργή. Πῶς νὰ ζήσῃ τώρα ἀσπροπρόσωπη ποῦ βγήκε τὸ ὄνομα τοῦ σπιτιοῦ τῆς, ἐνῶ τὸ δικό τῆς μέτωπο ἦταν τόσα χρόνια καθρέφτης; Ἀχ! τὴν ξεμυλισμένη ἔλεγε καὶ ἐτριψε τὰ δόντια τῆς. Ὅτε ἐξήφθη μπαίνει στὴ αὐλόπορτα ἡ Δημάκαινα μὲ τὴν ρόκα τῆς. Ἐτρόμαξε ἡ θεῖα Κοντύλω γιὰτὶ ἐνόμισε πῶς θὰ ῥθοῦν στὰ χέρια... Μὴ χειρότερα. Καὶ τότε πλέον ποῦ νὰ βουλώσῃ τοῦ κόσμου τὰ στόματα. «Κυρὰ συμπεθέρα εἶπεν ἡ Δημάκαινα, περασμένα ξεχασμένα. Ἦλθα νὰ ζητήσω τὴν μονάκριβή σου γιὰ τὸν γυιόκι μου. Ξέρω τὴν ἀλήθειαν, τί ἔτρεξε μὲ τὴν πλουμιστή, καὶ τί ἔβγαλε στὸν κόσμο ἀπὸ τὴν ζήλεια τῆς, ἡ κκο-Δεσποίνω. Ὁ Ἀντώνης ἔπτε τὸ πρῶτο στὰ πόδια μου καὶ... μπορούσα νὰ μὴ δεχτῶ; Μὲ τὰ πούπουλα τῆς πλουμιστῆς κοτούλας, τῆς ἀτυχῆς συμπεθεριάστρης, νὰ τοὺς ντύσουμε ἕνα μαλακὸ προσκεφαλάκι γιὰ ἐνθῦμῃσι...»

Καὶ τὴν Κυριακὴ ἄλλαζαν δαχτυλίδια!

Τάκης Χ. Κανδηλώρος.

Ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην.

Γραφεῖον: Ὁδὸς Δεληγεώργη ἀριθ. 36. — Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότῆς: Ἰω. Π. Χρυσανθόπουλος.

Συνδρομὴ προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι: Ἐτησίαν δρ. 6, ἕξαμηνος δρ. 4. Ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος: Ἐτησίαν μόνον φρ. χρυσῶν 8.

Τιμὴ φύλλου: Λεπτὰ 10.

Τιμὴ ἀγγελίων: 5 λεπτά δι' ἐκάστην λέξιν. Πωλεῖται κατὰ φυλλάδια: Ἐν Ἀθήναις, εἰς τὰ ἐν ταῖς πλατείαις περιπέτερα ἢ ταῖς ἐπαρχίαις εἰς τὰ Ἰπποπρακτορεῖα τῆς «Ἐταιρείας τοῦ Τύπου». Ἐκάστην Πέμπτην μ. μ. εὐρίσκειται παρὰ τοῖς ἐφημεριοπώλαις τῶν ὁδῶν.

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙ ΜΟΥ

Κρατούσα ἔς τὸ κλουβί μου ἕνα πουλί
Ποῦ ὄλο μὲ τὰ χάρδια μου ἐζούσε
Τὸ κοιμίζε τὸ βράδυ τὸ φιλί
Καὶ πάλι τὸ φιλί μου τὸ ξυπνοῦσε.

Κ' ἐκεῖνο ἔς τὸ φιλί μου τὸ γλυκὸ
Ἄν κ' ἦτανε κλεισμένο ἔς τὸ κλουβί του
Περνοῦσε μὲ τραγοῦδι ἐρωτικὸ
Σιμά μου, εὐτυχισμένο, τὴ ζωὴ του.

Ἐμπροστά του, ὄλα τ' ἄλλα τὰ πουλιά
Τὰ κύτταζε σκυφτὰ καὶ λυπημένα
Γιατὶ σὺν τὴ δική του τὴ λαλιά
Λαλιά κι' αὐτὰ δὲν εἶχαν τὰ καῦμένα

Μὰ ἐξαφνα κυττάζω μὴν αὐγὴ
Βωδὸ τὸ καναρίνι μου νὰ μένη
Νὰ σκύβῃ τὰ φτεράκια του ἔς τὴ γῆ
Νὰ πέφτῃ μαραμένο, νὰ πεθαίνῃ!

Σὺ ἦσουν ἡ αἰτία, καστανή,
Νὰ χάσῃ τὸ καναρίνι τὴ ζωὴ του
Γιατ' ἤνυρε τὴ γλυκειά σου τὴ φωνὴ
Γλυκύτερη πολὺ ἀπ' τὴ φωνὴ του

Καὶ ἔτσι ἀπ' τὴ ζήλεια τὴν πολλή
Γιατὶ βαρεῖα βαρεῖα τὸ εἶχε πάρει
Ἐπέθανε τὸ δύστηνο πουλί
Καὶ μ' ἄφηκε ὄρφανὸ ἀπὸ καναρί!

Καὶ τῶρ', ἀφοῦ ἡ δική σου ἡ φωνὴ
Μὲ ἔκαμε νὰ χάσω τὸ πουλί μου
Δὲν γίνεσαι καναρί, καστανή,
Δὲν ἔρχεσαι νὰ ζήσης, Σὺ, μαζί μου;

Θὰ σὲ ξυπνήσῃ τὸ φιλί μου τὸ γλυκὸ
Καὶ πάλι τὸ φιλί θὰ σὲ κοιμίζῃ
Κ' ἔμπρός σου ἀπ' τὴ ζήλεια, ἀπ' τὸ κακὸ
Θὰ σκάζῃ τὸ πουλί ποῦ σ' ἀντικρύζῃ!

Ἔλα λοιπόν, πουλάκι μου, νὰ ζήσωμαζῆ
Θὰ ἔχῃς συντροφιά σου τὸ φιλί μου
Ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον μας θὰ ζῆ
Ἐσὺ θὰ ἦσαι πλέον τὸ πουλί μου

Τὰ χάρδια μου, νεράκι δροσερὸ
Θὰ ἔχῃς, καὶ τροφὴ σου τὰ φιλιά μου
Κι' ἂν ἦναι τὸ κλουβάκι σου μικρὸ
Σοῦ δίνω γιὰ κλουβί τὴν ἀγκαλιά μου!
Ν. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΑΥΣΤΕΙΑ

Διάλογος μεταξὺ τοῦ ποιητοῦ τῆς «Φαύστας»
καὶ τοῦ τῆς «Θυμιούλας».

Βερναρδάκης. Εἰς τί καταγίνεσθε τώρα,
ἀγαπητέ μοι συνάδελφε;

Μελισσιώτης. Ἄρ' ὅτου ἀνελάβετε ὑμεῖς
νὰ ξυρίζετε τοὺς ἠθοποιούς, ἐγὼ ἀφιερῶθην ἀ-
ποκλειστικῶς εἰς τὴν δραματοποιίαν.

Εἶναι ἄξιος συγχαρητηρίων, μὰς ἔλεγε προ-
χθὲς φίλος τις, περὶ τοῦ κ. Βερναρδάκη. Κα-
τάρθωσε νὰ συμβιδάσῃ, ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην,
δύο... πενθεράς!

Σημεῖα τῶν καιρῶν:
Ὁ κάτωθεν τοῦ Ἰππογεῖου τῆς Δικαιοσύνης
κάλιστος Ζαχαροπλάστης κ. Γ. Ζαβορίτης,
κατασκευάζει καὶ πωλεῖ καθ' ἐκάστην ἐσπέραν
ἐν νέον γλύκισμα, ὅπερ ὠνόμασε «Πᾶστα
Φαῦστα». Οἱ φαγόντες τὸ ἀνωτέρω γλύκισμα
βεβαιοῦσιν ὅτι τοῦτο εἶναι ἥττον τραχικὸν τῆς
κυρίας Παρασκευοπούλου.

Προχθὲς, ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος,
καθ' ἣν στιγμὴν πυροτέχνημά τι λήγει δι' ἑνὸς
ἀτελευτήτου μύλου. Διάλογος μεταξὺ δύο φι-
λοθεατῶν:

— Πῶς σοῦ ᾤκησεν αὐτὸ τὸ πυροτέχνημα;
— Ὁραῖο κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ὁ τελευταῖος
μύλος, ἤμπορούσε νὰ ἦτ' καὶ συντομώτερος.
— Σὺν τὴν τελευταίᾳ πράξιν τῆς «Φαύστας».

Δύο ἐπαρχιωτὰι κάθηνται πρὸ τοῦ καφενεῖου
Γιαννάκη. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, διέρχε-
ται πλησίον των εἰς τῶν ἐταίρων τῆς ἐνταῦθα
Ἀγγλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς, μὲ ἐξυρι-
σμένον τὸν μύστακα.

— Ποῖος νᾶν' αὐτός;...

— Κάποιος ἠθοποιὸς τῆς «Φαύστας».

Καὶ μία εὐχάριστος εἰδήσις:

Ἄπαντες οἱ ἐνταῦθα ἠθοποιοί, ἀπεράσισαν
εἰς ἀνάμνησιν τῆς «Φαύστας» νὰ προφέρωσι
πρὸς τὸν συγγραφέα, κύριον Βερναρδάκη, τὴν
εἰκόνα του, ποιηθησομένην διὰ κοινῆς συμφο-
ρᾶς μετ' ἐπιγραφῆς... τοῦ μύστακος.

Ἐμάθομεν μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι ὁ ἐν Ἑλ-
λάδι παρεπιδητῶν φιλέλλην πρίγκηψ τοῦ Σάξ
Μάϊνγκεν, Βερνάρδος, εἰς ἀνάμνησιν τῆς
«Φαύστας» μετονομασθήσεται διὰ Β. Δ.
Βερναρδάκης.

Μουστὰκκλής.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

**Μεταβολὴ τῶν ὄρων τῆς Συνδρομῆς
ἀπὸ τοῦ προεχοῦς φύλλου.**

Συνδρομὴ προπληρωτέα.

ΕΝ ἙΛΛΑΔΙ Ἐτησίαν, δραχμὰς 6

» Ἐξάμηνος » 4

ΕΝ Τῷ Ἐξωτερικῷ Ἐτησίαν φράγ. χρ. 8

Οἱ νέοι συνδρομηταὶ τῆς «Οἰκογενείας» λαμ-
βάνουσι δωρεάν! Τὰς «Ἐπαγγελίας», μυ-
θιστόρημα ὀλόκληρον παλαιοὶ δὲ καὶ νέοι,
προπληρώσαντες ὅμως τὴν συνδρομὴν
των λαμβάνουσιν ἐπίσης δωρεάν τὴν Βιβλι-
οθήκην τῆς «Οἰκογενείας», ἣτις θὰ ἐκδί-
δεται δις τοῦ ἔτους, καὶ θὰ περιέχῃ ποικιλο-
τάτην ὕλην, ἥτοι: διηγήματα, ποιήματα, κω-
μωδίας, μονολόγους, στατιστικὰς, ἡμερολόγιον,
βιογραφίας κλπ. κλπ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ἐπειδὴ τὰ μέχρι τοῦδε ἡμερολόγια, πο-
λὺ ὀλίγα πράγματα περὶ ἡμερῶν μὰς λέγουσιν,
ἡμεῖς δὲ, δὲν σκοποῦμεν νὰ ἀφιερῶμεν πλεί-
ονα τοῦ συνήθους χώρον εἰς τὰς ἡμέρας καὶ εἰς
τὰς ὥρας τοῦ ἔτους, διὰ τοῦτο ἀπεφασίσαμεν
νὰ ἀλλάξωμεν τὸν τίτλον τοῦ προκηρυθέντος
ἡμερολογίου μας καὶ νὰ ὀνομάσωμεν αὐτὸ
«βιβλιοθήκην τῆς Οἰκογενείας» σκοποῦντες
νὰ ἐκδίδωμεν αὐτὴν, δις τοῦ ἔτους, καὶ νὰ τὴν
διανέμωμεν εἰς τε τοὺς προπληρώσαντας συνδρο-
μητὰς καὶ εἰς τοὺς μέχρι τῶν τέλους τοῦ λήγοντος
ἔτους πληρώσαντας τὴν συνδρομὴν των ΔΩ-
ΡΕΑΝ, δωρεάν, δωρεάν, δωρεάν!

ΕΝ ΑΝΘΟΣ

Ἐπεριπάτουν ὑπὸ τὰς πεπεριάς τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας μετὰ τοῦ φίλου μου Περικλέους, ὅτ' αἴφνης, στραφείς πρὸς αὐτόν, τῷ λέγω.

— Ξεύρεις κάτι τι.. ἔβαρέθηκα πλέον αὐτὸν τὸν περίπατον ποῦ κάμνομεν κάθε μέρα. Θέλω ν' ἀναπνεύσω καθαρώτερον ἀέρα, καὶ δι' αὐτὸ σοῦ προτείνω νὰ ἐπεκτείνωμεν αὐριον τὸν περίπατόν μας μέχρι τῶν Ἀμπελοκήπων. Δέχεσαι; — Δέχομαι εὐχαρίστως.

Ἐξηκολούθησαμεν τὸν περίπατον ἄχρις ἐσπέρας καὶ ὅτε ἀπεχωρίσθημεν, ἀπεφασίσαμεν ὅπως συναντηθῶμεν τὴν ἐπιούσαν εἰς τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο μέρος, περὶ τὴν ἕν μ.μ. ὥραν.

* *

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν, ἐξήλθον, καὶ πορευθεὶς εἰς τὴν προσφιλῆ μοι λεωφόρον, εὔρον ἐκεῖ τὸν ἀγαπητὸν Περικλῆ καθήμενον εἰς τὸ σύνθηες κάθισμα.

— Πάμε, τῷ λέγω, πλήττων αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου.

— Πάμε, μοὶ ἀπαντᾷ πρόθυμος, ἐκεῖνος.

Καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ Κηφισίας, ἐτράπημεν τὴν πρὸς τοὺς Ἀμπελοκήπους ἀγούσαν.

Ὁ καιρὸς ἦτον ὠραῖος. Ὁ ἥλιος καυστικός. Νέφος οὐδὲν εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐφαίνετο.

Εὐθυμοὶ ἡμεῖς καὶ ἀφρόντιδες ἐξηκολούθοῦμεν τὸν δρόμον περὶ παντοίων συνδιαλεγόμενοι. ὦ! ἔχουν ἀρρητὸν τι θέλητρον αἱ τοιαῦται πορείαι· ὁ καθαρὸς ἀήρ, αὐτὴ ἡ φύσις, ζωογονεῖ τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀγει αὐτὸν λεληθότως πρὸς τὴν εὐθυμίαν. Ἡ ἐκδρομὴ μας αὕτη, καίτοι τόσον μικρά, μᾶς ἐφαίνετο μεγάλη ἀπόλαυσις. Ἀπόλαυσις καί, τὴν ὅποιαν ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσουν νὰ αἰσθανθῶσιν ἐκεῖνοι ὅσοι συνειθίζουσι νὰ πηγαινῶντες ἕως ἐκεῖ μετὰ τὸ λεωφορεῖον.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον εὐθυμοὶ πάντοτε καὶ διαλεκτικοί.

* Ἦδη ἐπιστρέφομεν.

Ἐἶχομεν φθάσει πρὸ τῶν παραπηγμάτων, ὅτε ὁ ἥλιος δῶν ἀνέδιδε τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἀναλαμπάς, χρυσιζῶν τὸν ὀρίζοντα.

Αἴφνης, ὁ Περικλῆς μένει ὀπίσω. Ἐγὼ, ἀντιληφθεὶς τοῦτο ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν εἶδα κρατοῦντα ἀνὰ χεῖρας μικρὸν τι ἀνθύλλιον, ἀγροτικὸν τι ἀνθεμὸν καὶ περιπαθῶς αὐτὸ θεωροῦντα.

— Μπα! Ἐκουράσθηκες, Περικλῆ; Ἄ! τί βλέπω καὶ κρατεῖς ἐκεῖ· μήπως εἶσαι ποιητῆς καὶ φιλοσοφεῖς ἐπάνω ἔς τ' ἄνθη;

Ὁ Περικλῆς ἀντιπάσης ἄλλης ἀπαντήσεως

ἤγειρε πρὸς με τοὺς ὀφθαλμούς του πλήρεις δακρύων.

— Μπα! τότε λοιπὸν θὰ ἐγκλείῃ μέσα καμμίαν ἀνάμνησιν τὸ ἄνθος αὐτό· καμμίαν λυπηρὰν ἀνάμνησιν, ἀποτυχύντος ἔρωτος, αἰ;

— Ὅχι, φίλε μου, ὄχι. Δὲν πρόκειται διόλου περὶ ἔρωτος, τὸ ἀνθύλλιον αὐτὸ ἀναπολεῖ εἰς τὴν μνήμην μου σοβαροτέραν ἱστορίαν.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἄλλην μου λέξιν ὁ Περικλῆς ἐξηκολούθησεν οὕτω:

— Πρὸ τριετίας, φίλε μου, ἡ θέσις μου ἦτον ὅλως ἄλλοια. Ἦμην τότε καὶ ἐγὼ πλούσιος καὶ ἡμην εὐτυχῆς, διότι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὅπου τὰ πάντα περιβάλλονται διὰ χρυσοῦ πέπλου καὶ τότε λογιζόνται ὡς ἐκ χρυσοῦ ὅλως κατεσκευασμένα, ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ διὰ νὰ ἴναι τις εὐτυχῆς πρέπει νὰ ἴναι πλούσιος. Ἐπιπλανώμην μετὰ τὰ χρυσαῖα ὄνειρα τῆς τρελλῆς νεότητος, χωρὶς νὰ γνωρίσω τὸν κόσμον, χωρὶς νὰ γνωρίσω τὴν πραγματικότητά. Κατῴκου εἰς τὴν Νεάπολιν, ὁ πατήρ μου μοὶ ἐστειλλε πολλὰ χρήματα καὶ ὀλόκληρος ὁ βίος μου, ὁ τρυφερός, ἦτο ἀφιερωμένος εἰς τὴν μελέτην, εἰς τὴν διασκέδασιν. Ἦμην ἀκόμη μαθητῆς, ἀλλὰ ἐζούσα ὡς φοιτητῆς καὶ ὅμως δὲν ποραμελοῦσα τὰ μαθήματα. ὦ! πόσον ἐλογιζόμην εὐτυχῆς, πόσον ἡμην εὐδαίμων! Ἡμέραν τινὰ ἕνας φίλος μου στενός, (ἦτον παραμονὴ τῆς πρωτομαγιάς, τὸ ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ καὶ θὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε), μοῦ ἐπρότεινε—καλὴ ὥρα—ὅπως σὺ τώρα, νὰ ἐκδράμωμεν τὴν ἐπιούσαν, τὴν πρωτομαγίαν, ἕως εἰς τὰ Πατήσια. Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐνωρίς-ἐνωρίς, εἶχομεν λάθει τὴν ἐκεῖσε ἀγούσαν. Τόσον δὲ μᾶς ἤρσαν τὰ ἀνθύλλια ταῦτα ὥστε, ἀποτελέσαντες ἐξ αὐτῶν ἀμφοτέροι ἀρκετὰ μεγάλας ἀνθοδέσμας, ἐπανήλθομεν εὐχάριτες εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἄλλ' ὅποια μεταλλαγὴ τῆς ὥραίας, τῆς ρομαντικῆς τέως σκηνογραφίας! Μόλις εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν μου βλέπω ἐρριμμένην κάτω, περὰ τὴν θύραν, ἐπιστολὴν μέλαιναν πέριξ, τὴν εἶχε φέρεῖ ὁ ταχυδρόμος καί, ἐπειδὴ ἔλειπα ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου, τὴν εἶχε ρίψει κάτωθεν τῆς θύρας. ὦ σεις ταχυδρόμοι, σεις, οἵτινες γίνεσθε οἱ ἀγγελοὶ τῆς μεγαλειότητος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εὐτυχίας, ἀλλὰ καὶ τῆς φρικωδεστερῆς ἄμα δυστυχίας, πῶς κατορθοῦτε σεις, ἀπαθεῖς πάντοτε καὶ ἀτάραχοι, νὰ ἐπιφέρετε τοσαύτην ἀλλαγὴν συναισθημάτων! Κύπτω, τὴν λαμβάνω μετρεμούσας τὰς χεῖρας, μετὰ παλλομένην τὴν καρδίαν, μετὰ σκοτοδινιώσαν τὴν κεφαλὴν, καὶ τὴν ἀναγινώσκω Ὁμοί! μοὶ ἠγγέλλετο ὁ θάνατος τοῦ πατρός μου! ὦ! εἶχον ἤδη πέσει ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ὀνείρων μου ἐπὶ τοῦ χαλυβ-

δίνου καὶ ἀμειλίχτου ἐδάφους τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος.

Ἐνταῦθα ὁ φίλος μου διεκόπη, τὰ δάκρυα τὸν ἠμπόδιζον νὰ ἐξακολουθήσῃ, καὶ ἐγὼ, ἐπ' ἴσης ἡσθάνομην τοὺς ὀφθαλμούς μου πλήρεις δακρύων. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐξηκολούθησε:

— Μετὰ δύο, ἀπὸ τῆς ἀπαισίας ἐκείνης, ἡμέρας ἀνεχώρουν διὰ τὰς Πάτρας, τὴν πατρίδα μου, ἦτο θέρος, πύσεις, μαθήματα δὲν εἶχον. Ἐκεῖ ἄλλην, ἐπ' ἴσης φοιτητῆν, ἀποκάλυψιν μοὶ ἐποίησατο ἡ μήτηρ μου ὁ πατήρ μου εἶχε χάσει εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του καὶ ἡ μήτηρ μου, ἡ καλὴ μου, ἡ ἀγία μου μήτηρ μοὶ ἐπεμπε τακτικὰ τὸ αὐτὸ χρηματικὸν ποσόν, προτιμῶσα νὰ στερηθῆται ἐκείνη, παρὰ ἐγὼ. Ἡ μήτηρ μου τὸν ἠκολούθησε μετὰ τρεῖς μῆνας. Καὶ ἤδη ἐγὼ, μόνος, ἔρημος μένω ἐδῶ παρὰ τινι θεῖα μου, μητριᾷ μᾶλλον, φίλε μου, ἔχων περ' ἐμοῦ, μόνον ἀστὲρα λάμποντα εἰς τὸν σκοτεινὸν ὀρίζοντά μου, τὴν φιλάττην ἀδελφὴν μου. Ἐγὼ, ἐργαζόμενος εἰς δικηγορικὸν τι γραφεῖον ἐντὶ γλίσχρου ἀμοιβῆς, ἐκείνη δὲ διδούσα μαθήματα κλειδοκυμβάλου, ζῶμεν ἀμφοτέροι ὑπὸ διττὴν πενίαν, πένητες τὸ βαλάντιον, πτωχοὶ τὴν στοργὴν. Βλέπεις λοιπὸν, φίλε μου, πόσον ἀνάμνησιν ἐγκλείει ἐν ἑαυτῷ τὸ πενηρὸν τοῦτο ἀνθύλλιον, πόσα φέρει εἰς τὴν μνήμην μου!

Ἐσιώπησα...

Σιγηλοὶ δ' ἐξηκολούθησαμεν τὸν περίπατόν μας, μέχρις τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, ὅπου ἐχωρίσθημεν καθ' ὅλην δ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ἡμην κατ' ἐπιπέδου οὔτε νὰ ἐργασθῶ εἶχα ὄρεξιν, ἀναλογιζόμενος ὅτι, διὰ τῆς ἀφελοῦς προτάσεώς μου, ἐγενόμην οὐχὶ ὠφελείας πρόξενος, ὡς ἐπερίμενα, ἀλλὰ λύπης μᾶλλον περὶ τῆς ἀναξέσας τὴν ἐπουλωθεῖσαν πληγὴν τοῦ ἀτυχοῦς φίλου μου.

(Ἀπρίλιος 1891)

Ποίε.

Εἰς Λεῦκωμα

(Ἐπὶ τῇ αἰτίσει στίχων)

Γιατί νὰ χαλασθῆ τὸ φύλλο αὐτό;
Ἐνόσω εἶνε καθαρὸ χαρτί,
Σὰς βεβαιῶ, ἀξίζει κάτι τί.
Μὰ τώρα... δὲν ἀξίζει οὔτε λεπτό!

Σπανία, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἀξία ἐκτιμήσεως
εἰλικρίνεια συγχρόνου τινὸς ποιητοῦ.

Ἐρανοστής.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Περὶ τῆς «Φύστας» θὰ ἔχωμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον ἐκτεταμένον ἄρθρον γραφὴν περὶ εἰδικοῦ ἀνδρός, γνωστοτάτου εἰς τὸν θεατρικὸν κόσμον.

Τῆς ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΙ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝῆς ΒΕΡΩΝῆς

Ὁραῖον ἄστρον φωτεινὸν
Εἰς νεφελῶδη οὐρανὸν
Ἐφάνης ἀνατέλλον
Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς Σκηνῆς
Αἰγλήεσσα μεσουρανεῖς
Φωτίζουσα τὸ μέλλον!

Λάμπε! Τὸ φῶς σου σταθερὸν
Φωτίζει τὸ λαμπρὸν παρὸν
Τῆς εὐγενοῦς σου τέχνης
Λάμπε ἐν μέσῳ τῆς Σκηνῆς
Ἐφ' ἧς τοσοῦτον συγκινεῖς
Ὁραία καλλιτέχνις!
Ν. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Γιατί νὰ θύμωσες;

Στὸν «παράδεισό» τῆς ἀνθῆ
Εἶχε πληθὸς ἡ Ἑλένη
Καὶ—παράξενο—σὲ μι' ἄκρη
Ἦσαν καὶ ὑπνοὶ φυτρωμένοι...

(Εἶνε χόρτο ποῦ ποτίζουν
Τὰ παιδιὰ γιὰ νὰ κοιμῶνται
Καὶ, σὰν πάσχουν ἀϋπνία,
Ὅσοις δὲν ἀνταγαπῶνται)

Εἶπα στὴν ξανθὴ μου φίλη
Μιὰ βραδεῖά ποῦ μοῦχε δεῖπνο
Πάμε στὸν παράδεισό σου
Γιὰ νὰ κόψω ἕναν ὕπνο;
(Δημητσάνα)

Γάκης.

Ἀνέξοδοι ἀπαντήσεις.

Π. Τ. Διεκπεραίωσις ἔλαβεν ὑπ' ὄψει νέαν διευθυνσίν σας. Ποίημα δὲν θὰ δημοσιευθῆ. — Κ. Π. Τρίπ. Ἀπόδ. ἐστὶν ἡμέτ. αὐτόσε ἀνταποκρ. Φύλλα

ἀπεπέλλοντο τακτικῶς Αἰγίων· ἐν τούτοις ζητήσατε ταῦτα παρ' ἀνταποκριτοῦ μας — Α Θ Δέν... — Δ Π. Κάϊρον Εὐχαριστῶ διὰ πρότασίν σου πρὸς τὸ παρὸν δύσκολος ἐπέλεσις. Ὁ κ. Ἄλ Κ ἐνεγράφη καὶ ἀπεστάλησαν αὐτῷ φύλλα κατ' ἀίτησίν του ἀπ' ἀρχῆς — Δ. Ἄλ. Ἀλεξάνδρ Φύλλα ἀπεστάλ Προσεχῶς γράψω. — Τ Χ Κ. Δημ. Γράψω αἴτιον παραλείφωως προσεχῶς. — Γ Β. Ἄγιον Πέτρον. Συνδρομὴ ἀρχεται ἀπὸ 30 Ἰβρίου ὄωρα ἀπεστ. Δα Ἄπ Εἰς τὸ προσεχές Φίλφ τοῦ μακαρίτου Κλεάνθους. Καλλιτέραν ρεκλάμαν δὲν ἴδυναντο νὰ μᾶς κάμουν τὰ μαθητοῦδια. Κρῖμα ἔς τῆς φοβέρας! Ὡδινεν ὄρος καὶ ἔτεκε μῦν. Ἀκριβῶς τὰς ὠραιότερας τῶν φράσεων τῆς «Οἰκογενείας» δηλ. ἐκεῖνας, ἅς δὲν ἐννοεῖ τὸ κεφάλι των, εὖρον νὰ σκάψουν. Τὸ ἐξῆς ἐν παραδείγματι. «Τὸ ἐρωτύλον κῦμα ἐν ἐπεράστῳ νωαγελεῖα κατακυλινδούμενον, φιλεῖ περιπαθῶς τὰ κοράλλινα χεῖλη τῆς ἐρωμένης του ἀκτῆς, ἀκούεται ἀταπεινὸς ψιθύρος ἐρωτικῶν αἰσθημάτων καὶ πλφ! «κροτοῦσι τὰ χεῖλη των τὴν ἀφίει ἵνα αἰσθανθῇ αὐτὸ φιληματος τὴν ἔλλειψιν καὶ ἐπαρχεται ἐσωτομκανέστερον πῖν ἔτι ἐξαλειφθῇ τοῦ πρώτου φιληματός του ὁ τύπος...» Ἡ ὠραία αὕτη εἰκὼν δὲν ἀρέσκει εἰς τὸν Γ.ε.ν.ε.κ.ε.ν. Νοιώθ' ὁ βλάχος τ' εἶν' τὸ σφουγγατό! Ὅσον διὰ τὸ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Ὀμονοίας μπαγλέρωμά του δὲν εἰμεθα χαιρέκακοι ἄλλως τε δὲν σκόπουμεν νὰ μεταβάλωμεν τὴν «Οἰκογενείαν» εἰς κονίστραν προσωπικῶν ὀντεγκλήσεων. Φιλιανναγνωστικὸν Σύλλογον, Καλόμας Συγχαρητήρια. Φύλλον «Οἰκογενείας» θὰ ἀποστελλεται τακτικῶς, δωρεάν. Προσεχῶς θὰ ἀποστείλωμεν καὶ ἄλλα βιβλία.

ΠΑΣΙΕΝΤΣΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ.

Λαμβάνετε ἐν πκιγνίδιον μὲ τὰ 32 χαρτιάτου πικέτου, ἦτοι ὅλους τοὺς ἄσσοδες, τὰ 7, τὰ 8, τὰ 9 τὰ 10, τοὺς φαντάδες, τῆς ντάμες καὶ τοὺς ρηγαίους. Ἀνκατώσατέ τα καὶ κόψατε. Λάβετε τὴν τράπουλαν εἰς τὴν ἀριστεράν σας χεῖρα καὶ ἀρχίσατε διὰ τῆς δεξιᾶς νὰ λαμβάνετε ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος (τὸ κεκαλυμμένον), ἀνὰ ἐν ἑκάστον φύλλον λέγοντες μέσα σας κατὰ σειρὰν «ἄσσος, ἐπτὰ, ὀκτώ, ἐννέα» καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς· ἀν καθ' ἣν στιγμὴν λεγετε μέσα σας τὸ 9 λ. χ. καὶ παρουσιασθῇ τοῦτο, τότε τὸ βγάνετε ἔξω καὶ προχωρεῖτε, ἦτοι δέκα, φαντῆς, ντάμα· ἀν καὶ ἐδῶ ἐξέλθῃ ντάμα, ἐξάγετε καὶ αὐτὴν καὶ προχωρεῖτε ὡς ἐξῆς: ρήγας, μετὰ ταῦτα ἐπαναρχίζετε ἀπὸ τοῦ ἄσσου, ἔχοντες πάντοτε ὑπ' ὄψει σας νὰ πετᾶτε τὸ ἐπιτυχάνον φύλλον.

Τοῦτο πράττετε ἐπ' ἀπειρον, ἦτοι μέχρις οὗ ἐξαντληθῶσιν ὅλα τὰ χαρτιά ἀπὸ τὴν ἀριστεράν σας χεῖρα, ὅτε ἡ πασιέντσα λέγομεν ὅτι ἐπέτυχε.

Ἡ πασιέντσα αὕτη ἔχει τοῦτο τὸ ἔκτακτον, ὅτι οὐδεὶς ἐννοεῖ πῶς αὕτη παίζεται· ἀρκεῖ ὁ παίζων αὕτην, νὰ μετρή τὰ φύλλα καθ' ἑαυτὸν (μέσα του).

ΓΡΙΦΟΣ :

1821 Τ Η Π * - Σ
1453 Σ 1 Η Π * - Σ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀξιότιμοι κ. κ. συνδρομηταὶ τῆς «Οἰκογενείας», οἱ καθυστεροῦντες ἔτι τὴν συνδρομὴν των νὰ μᾶς ἐμβάσωσι ταύτην, ὅπως μᾶς ἀνακουφίσωσιν ὀλίγον ἀπὸ τῶν ὑπερόγκων δαπανῶν μας.

Ἐν τῷ γραφείῳ μας πωλοῦνται ὅλα τὰ φύλλα τῆς πρώτης ἐξαμηνίας τῆς «Οἰκογενείας» πρὸς δρ. 3 διὰ τῆς Ἑλλάδα καὶ φρ. χρ. 5 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τὸ Ὑποδηματοποιεῖον «ἡ Ὑδρα» τοῦ κ. Ι. Βέσση τὸ πρὸ ἐξαμηνίας καὲν ἀνεσυστήθη καὶ μετεκομίσθη εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου ἀπέναντι τοῦ Φαρμακείου Κρίνου καὶ τοῦ Ξενοδοχείου «Ἡ Εὐρώπη».

Τὸ κατὰστημα τοῦτο διακρίνεται διὰ τὴν στερεότητα καὶ εὐθηνίαν τῶν ὑποδημάτων.

Ἐνοικιάζεται τὸ ἄνω πάτωμα τῆς ἐν ὀδῷ Δεληγεώργη, ἀρ. 36 οἰκίας τοῦ κ. Χρυσανθοπούλου, περιεχοῦσης 7 εὐρύχωρα δωμάτια, κουζίνα, ταρράτσαν, ἀποθήκην, ὕδωρ πόσιμον, πλυσταρεῖον καὶ λοιπὰ χρειώδη.

Ἐνοίκιον δικαιοτάτον.

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Δέχεται τοὺς πελάτας του ἐν τῷ γραφείῳ του κειμένῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πιτράκη ἀριθ. 34, πλησίον τοῦ Πρωτοδικείου.

Διδασκάλισσα τῆς Ἑλληνικῆς, ἀριστοθάθμιος, καλλίστης οἰκογενείας, γνωρίζουσα καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ Πιάνο, ζητεῖ παραδόσεις.

Πληροφορία παρ' ἡμῖν.